

RÅDETS DIREKTIV 93/76/EØF

af 13. september 1993

om begrænsning af kuldioxidemissionerne gennem en forbedring af energieffektiviteten (SAVE)

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE
FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til Traktaten om Oprettelse af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab, særlig artikel 103 S og 235,

under henvisning til forslag fra Kommissionen (⁽¹⁾),

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet (⁽²⁾),

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg (⁽³⁾), og

ud fra følgende betragtninger:

Rådet satte sig ved resolution af 16. september 1986 nye energipolitiske mål for Fællesskabet frem til 1995 samt et mål om konvergens mellem medlemsstaternes politik (⁽⁴⁾);

Rådet (miljø og energi) udtalte på samlingen den 29. oktober 1990, at Fællesskabet og medlemsstaterne, under den antagelse, at andre førende lande påtog sig tilsvarende forpligtelser, og idet de anerkendte de mål for stabilisering eller reduktion af emissionerne inden bestemte tidspunkter, som en række medlemsstater havde opstillet, var villige til at iværksætte foranstaltninger med henblik på at opnå en stabilisering af de samlede kuldioxid (CO₂)-emissioner på 1990-niveau i år 2000 i Fællesskabet som helhed; medlemsstater, der som udgangspunkt har et relativt lavt energiforbrug og derfor lave emissioner målt pr. indbygger eller på et andet relevant grundlag, er berettigede til at have mål og/eller strategier for deres CO₂-emissioner svarende til deres økonomiske og sociale udvikling, samtidig med at energieffektiviteten i forbindelse med deres økonomiske aktiviteter forbedres;

ved beslutning 91/565/EØF vedtog Rådet SAVE-programmet, der tager sigte på at forbedre energieffektiviteten i Fællesskabet (⁽⁵⁾);

som fastsat i Traktatens artikel 130 R har Fællesskabets virke på miljøområdet bl.a. til formål at sikre en forsigtig og rationel udnyttelse af naturressourcerne; blandt disse ressourcer udgør olieprodukter, naturgas og fast brændsel

de væsentligste energikilder, men også de vigtigste kilder til CO₂-emissionen;

eftersom Traktaten ikke indeholder anden hjemmel end artikel 235 med hensyn til de energirelaterede aspekter af de i dette direktiv omhandlede programmer, bør der også henvises til denne artikel;

bolig- og servicesektoren tegner sig for næsten 40 % af det endelige energiforbrug i Fællesskabet og er fortsat voksende, en udvikling, som vil øge disse sektors energiforbrug og dermed også deres CO₂-emission;

det er formålet med direktivet at bevare miljøets kvalitet og at sikre en forsigtig og rationel udnyttelse af naturressourcerne, hvilket er områder, hvor Fællesskabet ikke har enekompetence;

det er nødvendigt at gøre en kollektiv indsats fra alle medlemsstaters side, herunder foranstaltninger på EF-niveau for at begrænse kuldioxidemission og fremme rationel energiidnyttelse;

foranstaltningerne skal fastsættes af medlemsstaterne i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet på grundlag af potentielle forbedringer af energieffektivitet, omkostningseffektivitet, teknisk gennemførlighed og miljøvirkning;

gennem objektiv information om bygningers energiegenskaber vil en energiattest bidrage til at forbedre gennemsigtheden på ejendomsmarkedet og tilskynde til investeringer i energispareforanstaltninger;

en fakturering af beboernes udgifter til opvarmning, luftkonditionering og varmt brugsvand, der i et passende omfang, sker på grundlag af det faktiske forbrug, vil bidrage til energibesparelser i boligsektoren; det er ønskeligt, at beboerne i sådanne bygninger er i stand til selv at regulere deres varme-, kulde- og varmtvandsforbrug; de af Rådet vedtagne henstillinger og resolutioner (⁽⁶⁾) er for så vidt angår fakturering af udgifter til opvarmning og varmt brugsvand kun gennemført i to medlemsstater; en betydelig del af udgifterne til opvarmning, luftkonditionering og varmt brugsvand afregnes fortsat på et andet grundlag end energiforbruget;

(⁽¹⁾) EFT nr. C 179 af 16. 7. 1992, s. 8.

(⁽²⁾) EFT nr. C 176 af 28. 6. 1993.

(⁽³⁾) EFT nr. C 19 af 25. 1. 1993, s. 134.

(⁽⁴⁾) EFT nr. C 241 af 25. 9. 1986, s. 1.

(⁽⁵⁾) EFT nr. L 307 af 8. 11. 1991, s. 34.

(⁽⁶⁾) Henstilling 76/493/EØF (EFT nr. L 140 af 28. 5. 1976, s. 12).
Henstilling 77/712/EØF (EFT nr. L 295 af 18. 11. 1977, s. 1).
Resolution af 9. 6. 1980 (EFT nr. C 149 af 18. 6. 1980, s. 3).
Resolution af 15. 1. 1985 (EFT nr. C 20 af 22. 1. 1985, s. 1).

i den offentlige sektor bør gennemførelsen af investeringer i energibesparende foranstaltninger fremmes ved nye finansieringsmekanismer; med henblik herpå bør medlemsstaterne tillade anvendelsen af tredjepartsfinansiering og fuldt ud udnytte de muligheder, der ligger heri;

bygninger vil influere på energiforbruget på lang sigt; nye bygninger bør derfor forsynes med en effektiv varmeisolering, der er tilpasset de lokale klimaforhold; dette gælder også offentlige myndigheders bygninger, hvor de offentlige myndigheder bør vise et eksempel ved at tage miljø- og energihensyn;

regelmæssig vedligeholdelse af fyr bidrager til opretholdelse af en korrekt justering i overensstemmelse med produktspecifikationen og dermed også til en miljømæssigt og energimæssigt optimal ydeevne;

industrien er generelt villig til at udnytte energien mere effektivt for at nå sine egne økonomiske målsætninger; energisyn navnlig i virksomheder med højt energiforbrug bør fremmes for at muliggøre betydelige forbedringer af energieffektiviteten inden for denne sektor;

en forbedring af energieffektiviteten i alle områder af Fællesskabet vil styrke den økonomiske og sociale samhørighed i Fællesskabet, som omhandlet i Traktatens artikel 130 A —

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

Dette direktiv tager sigte på medlemsstaternes gennemførelse af målsætningen om begrænsning af kuldioxidemissionen gennem en forbedring af energieffektiviteten især ved hjælp af udarbejdelse og iværksættelse af programmer på følgende områder:

- energiattest for bygninger
- fakturering af udgifter til opvarmning, luftkonditionering og varmt brugsvand på grundlag af det faktiske forbrug
- tredjepartsfinansiering af investeringer i energibesparende foranstaltninger i den offentlige sektor
- varmeisolering af nye bygninger
- regelmæssigt eftersyn af fyr
- energisyn af virksomheder med højt energiforbrug.

Programmerne kan omfatte love, administrative bestemmelser, økonomiske og administrative instrumenter, oplysning, undervisning og frivillige aftaler, hvis virkning kan vurderes objektivt.

Artikel 2

Medlemsstaterne fastsætter og iværksætter programmer for udstedelse af energiattester for bygninger. En energiattest for bygninger, som indeholder en beskrivelse af deres energiegenskaber skal tjene som oplysning for potentielle brugere om bygningens energieffektivitet.

Attesten kan eventuelt også indeholde løsningsforslag til forbedring af energiegenskaberne.

Artikel 3

Medlemsstaterne fastsætter og iværksætter programmer for fakturering af udgifter til opvarmning, luftkonditionering og varmt brugsvand, som i et passende omfang beregnes på grundlag af det faktiske forbrug. Disse programmer skal gøre det muligt at fordele udgifterne hertil mellem brugerne af en ejendom eller del af en ejendom under hensyntagen til hver enkelt beboers forbrug af varme, kulde og varmt brugsvand. De pågældende ejendomme eller dele af ejendomme er ejendomme, som er forsynet med et kollektivt anlæg til opvarmning, luftkonditionering eller levering af varmt brugsvand. Beboerne af sådanne ejendomme skal selv kunne regulere deres varme-, kulde- og varmtvandsforbrug.

Artikel 4

Medlemsstaterne fastsætter og iværksætter programmer for at muliggøre tredjepartsfinansiering af investeringer i energieffektiviseringsforanstaltninger i den offentlige sektor.

I dette direktiv forstås ved tredjepartsfinansiering den samlede levering af tjenesteydelser i form af syn, installation, drift, vedligeholdelse og finansiering af en energieffektiviserende investering, idet tilbagebetalingen af udgifterne til disse tjenesteydelser helt eller delvis afhænger af de opnåede energibesparelser.

Artikel 5

Medlemsstaterne fastsætter og iværksætter programmer med henblik på, at nye bygninger varmeisoleres effektivt på lang sigt efter normer, som fastsættes af medlemsstaterne under hensyn til de klimatiske betingelser eller zoner og bygningens anvendelsesformål.

Artikel 6

Medlemsstaterne udarbejder og iværksætter programmer for regelmæssigt eftersyn af varmeanlæg med en nominal nytteeffekt på over 15 kilowatt for at forbedre driftsbetingelserne med hensyn til energiforbrug og begrænse kuldioxidemissionen.

Artikel 7

Medlemsstaterne udarbejder og iværksætter programmer med henblik på at fremme regelmæssig gennemførelse af energisyn af industrivirksomheder med højt energiforbrug for at forbedre deres energieffektivitet og begrænse kuldioxidemissionen, og de kan træffe tilsvarende foranstaltninger for andre virksomheder med højt energiforbrug.

Artikel 8

Medlemsstaterne fastlægger omfanget af de programmer, der er nævnt i artikel 1 til 7, på grundlag af potentielle forbedringer med hensyn til energieffektivitet, omkostningseffektivitet, teknisk gennemførlighed og miljøvirkning.

Artikel 9

Medlemsstaterne aflægger hvert andet år beretning til Kommissionen om resultaterne af gennemførelsen af de programmer, der er omhandlet i dette direktiv. I den forbindelse underretter de Kommissionen om de valg, de har truffet i deres pakke af foranstaltninger. På forlangende begrundes de endvidere over for Kommissionen under hensyn til artikel 8 det valg, de har truffet, hvad angår programmernes indhold.

Ved gennemgangen af medlemsstaternes beretninger bistår Kommissionen af det rådgivende udvalg, der er omhandlet i beslutning 91/565/EØF, i overensstemmelse med fremgangsmåden i artikel 6 i nævnte beslutning.

Artikel 10

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love, administrative bestemmelser og/eller andre foranstaltninger som nævnt i artikel 1 i kraft for at efterkomme dette direktiv snarest muligt og senest den 31. december 1994. Medlemsstaterne træffer alle nødvendige foranstaltninger for at kunne opfylde målene i dette direktiv.

Såfremt medlemsstaterne med henblik herpå vedtager love eller administrative bestemmelser, skal disse indeholde en henvisning til dette direktiv, eller de skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for denne henvisning fastsættes af medlemsstaterne. Dette gælder tilsvarende, hvis programmerne gennemføres i en anden form.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen de nationale retsfor skrifter og/eller andre foranstaltninger som nævnt i artikel 1, som de vedtager på dt områder, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 11

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 13. september 1993.

På Rådets vegne

Ph. MAYSTADT

Formand